

Gst. 2008, 35: 35. ABRvS 5-12-07. Erf- of perceelafscheiding, niet vergunningvrij, functionele relatie met gebouw. (Huizen) m.nt. A.G.A. Nijmeijer

Gst. 2008, 35: 35. ABRvS 5-12-07. Erf- of perceelafscheiding, niet vergunningvrij, functionele relatie met gebouw. (Huizen) m.nt. A.G.A. Nijmeijer

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State Datum: 5 december 2007
Magistraten: mrs. D.A.C. Slump, R. van der Spoel, G.J. van Muijen Zaaknr: 200702720/1

Conclusie: -

LJN: BB9473

Roepnaam: -

Noot: A.G.A. Nijmeijer

Woningwet art. 40; Besl. bouwvergunningsvrije en licht-bouwvergunningplichtige
bouwwerken art. 2 onder e

Essentie

|

Samenvatting

|

Snel naar: Partijen

|

Uitspraak

|

Noot

Essentie

Naar boven

Erf- of perceelafscheiding niet vergunningvrij als functionele relatie met gebouw ontbreekt.
(Huizen)

Samenvatting

Naar boven

De voorzieningenrechter heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 oktober 2005 in zaaknr. 200410184/1 (BR 2006, 147) terecht overwogen dat, in aanmerking genomen de totstandkomingsgeschiedenis van art. 2 aanhef en onder e Bblb het hierin onder 2°, sub a, gestelde kenmerk aldus moet worden uitgelegd dat er een functionele relatie moet bestaan tussen de erf- of perceelafscheiding en het op dat erf of perceel staande gebouw. De enkele omstandigheid dat in dit artikelonderdeel naast de term ‘erf’ de term ‘perceel’ is gebezigd, biedt mede gelet op de voor beide begrippen geldende toevoeging ‘waarop reeds een gebouw staat’ onvoldoende aanknopingspunt voor het oordeel dat bij plaatsing van een afscheiding op een niet als erf aan te merken perceel de eis dat sprake moet zijn van een functionele relatie tussen perceel en het daarop staande gebouw niet zou gelden. Het hekwerk is opgericht in een weiland waar een ander bestemmingsplan en een andere bestemming geldt dan voor de grond waarop de woning van appellante sub 2 staat. Dit weiland wordt, overeenkomstig de daarop rustende bestemming, gebruikt als grasland. Van een functionele relatie tussen het weiland en de woning is geen sprake. Dat appellante sub 2 het weiland huurt en dat, naar gesteld, zowel deze grond als de woning deel uitmaken van het [landgoed], wat daar van zij, maakt dit niet anders. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht geoordeeld dat het hekwerk niet is opgericht op een perceel waarop reeds een gebouw staat als bedoeld in art. 2 aanhef en onder e Bblb. Het oprichten van het hekwerk kan derhalve niet als bouwen van beperkte betekenis als bedoeld in art. 43 lid 1 aanhef en onder c Wonw worden aangemerkt.

Partij(en)

Naar boven

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. het college van burgemeester en wethouders van Huizen en

2. [appellante sub 2], wonend te Huizen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zakennr. 07/553 en 07/453 van de voorzieningenrechter van de
Rechtbank Amsterdam van 7 maart 2007 in het geding tussen:

appellant sub 1.

tegen

appellante sub 2,

Uitspraak

Naar boven

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2006 heeft appellant sub 1 (hierna: het college) appellante sub 2 onder oplegging van een dwangsom gelast binnen zes weken na verzending van dit besluit het hekwerk op de [locatie] te Huizen aangegeven op de bij dat besluit behorende bijlage 2, te verwijderen en verwijderd te houden dan wel terug te brengen tot de toegestane vergunningsvrije hoogte van maximaal één meter.

Bij besluit van 20 december 2006 heeft het college het door appellante sub 2 daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. De begunstigingstermijn is bij dit besluit vastgesteld op zes weken na verzending van dit besluit.

Bij uitspraak van 7 maart 2007, verzonden op 8 maart 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het door appellante sub 2 daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 20 december 2006 vernietigd en bepaald dat het college met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellante sub 2 neemt.

Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben het college bij brief van 16 april 2007, bij de Raad van State ingekomen op 17 april 2007, en appellante sub 2 bij brief van 17 april 2007, bij de Raad van State ingekomen op dezelfde dag, hoger beroep ingesteld. Het college heeft zijn hoger beroep aangevuld bij brief van 14 mei 2007. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 21 juni 2007 heeft het college een verweerschrift ingediend.

Na afloop van het vooronderzoek zijn nadere stukken ontvangen van appellanten. Deze zijn aan de andere partijen toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 oktober 2007, waar het college, vertegenwoordigd door H.J. Brassser, ambtenaar van de gemeente, en appellante sub 2, vertegenwoordigd door mr. C.N.J. Kortmann, advocaat te Amsterdam, vergezeld door E. Hordijk en G.L. van de Lustgraaf, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1

Appellante sub 2 heeft op een achter haar woning gelegen weiland een hekwerk opgericht, dat bestaat uit 2 m hoge palen, daartussen draad, aangesloten op een weide afrasteringsapparaat.

2.2

Op de grond waarop de woning van appellante sub 2 staat rusten ingevolge het bestemmingsplan 'Buitenwijken' de bestemmingen 'woondoeleinden', 'tuin I' en 'tuin III'. Op het weiland waarop het hek is opgericht rust ingevolge het bestemmingsplan 'Natuurgebieden' de bestemming 'Gebied van landschappelijke waarde met agrarisch

gebruik’.

Ingevolge artikel 8, aanhef en eerste lid, van de voorschriften van het bestemmingsplan ‘Natuurgebieden’ mogen de op de kaart tot ‘Gebied van landschappelijke waarde met agrarisch gebruik’ bestemde gronden uitsluitend worden gebruikt voor het behoud of herstel van de aldaar voorkomende, dan wel daaraan eigen landschappelijke waarden, alsmede voor de exploitatie als bouw of grasland en de uitoefening van de tuinbouw zonder glas of de fruitteelt, zulks met uitsluiting van niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven, agrarisch technische hulpbedrijven en agrarische nevenbedrijven, met dien verstande, dat op of in deze gronden niet mag worden gebouwd.

2.3

Appellante sub 2 betoogt dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat het oprichten van het hekwerk niet is aan te merken als bouwen van beperkte betekenis als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder e, van het Besluit bouwvergunningvrije en licht-bouwvergunningplichtige bouwwerken (hierna: Bblb). Daartoe voert zij aan dat het hekwerk is gesitueerd op het perceel, waarop ook haar woning staat.

2.3.1

Ingevolge artikel 43, eerste lid, aanhef en onder c, van de Woningwet is geen bouwvergunning vereist voor het bouwen dat bij algemene maatregel van bestuur is aangemerkt als van beperkte betekenis, waarbij tevens voorschriften kunnen worden gegeven omtrent het gebruik van het bouwwerk of de standplaats.

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder e, van het Bblb, voor zover thans van belang, wordt als bouwen van beperkte betekenis als bedoeld in artikel 43, eerste lid, onderdeel c, van de wet aangemerkt: het bouwen van een erf- of perceelafscheiding, mits voldaan wordt aan de volgende kenmerken:

1° niet hoger dan 1 m, of

2° niet hoger dan 2 m en gebouwd:

a) op een erf of perceel waarop reeds een gebouw staat,

b) meer dan 1 m achter de voorgevelrooilijn, en

c) meer dan 1 m van de weg of het openbaar groen.

2.3.2

De voorzieningenrechter heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 oktober 2005 in zaak no. 200410184/1 (BR 2006, 147) terecht overwogen dat, in aanmerking genomen de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2, aanhef en onder e, van het Bblb het hierin onder 2°, sub a, gestelde kenmerk aldus moet worden uitgelegd dat er een functionele relatie moet bestaan tussen de erf- of perceelafscheiding en het op dat erf of perceel staande gebouw. De enkele omstandigheid dat in dit artikelonderdeel naast de term ‘erf’ de term ‘perceel’ is gebezigd, biedt mede gelet op de voor beide begrippen geldende toevoeging ‘waarop reeds een gebouw staat’ onvoldoende aanknopingspunt voor het oordeel dat bij plaatsing van een afscheiding op een niet als erf aan te merken perceel de eis dat sprake moet zijn van een functionele relatie tussen perceel en het daarop staande gebouw niet zou gelden. Het hekwerk is opgericht in een weiland waar een ander bestemmingsplan en een andere bestemming geldt dan voor de grond waarop de woning van appellante sub 2 staat. Dit weiland wordt, overeenkomstig de daarop rustende bestemming, gebruikt als grasland. Van een functionele relatie tussen het weiland en de woning is geen sprake. Dat appellante sub 2 het weiland huurt en dat, naar gesteld, zowel deze grond als de woning deel uitmaken van het [landgoed], wat daar van zij, maakt dit niet anders. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht geoordeeld dat het hekwerk niet is opgericht op een perceel waarop reeds een gebouw staat als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder e, van het Bblb. Het oprichten van het hekwerk kan derhalve niet als bouwen van beperkte betekenis als bedoeld in artikel 43, eerste lid, aanhef en onder c, van de Woningwet worden aangemerkt. Hiervoor is een bouwvergunning

vereist.

2.4

De conclusie is dat is gehandeld in strijd met artikel 40, eerste lid, van de Woningwet, zodat het college ter zake handhavend kon optreden.

Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevergd, dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisering bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

2.5

Appellante sub 2 betoogt dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat concreet zicht op legalisering bestaat. Daartoe voert zij aan dat artikel 8, eerste lid, van de voorschriften van het bestemmingsplan 'Natuurgebieden' niet aan het alsnog verlenen van een bouwvergunning in de weg staat. Volgens appellante sub 2 moet deze bepaling in dit geval buiten toepassing worden gelaten wegens strijd met artikel 5:48 van het Burgerlijk Wetboek.

2.5.1

Het in artikel 5:48 van het Burgerlijk Wetboek aan de eigenaar toegekende recht zijn erf af te sluiten strekt niet zover dat in iedere beperking van de mogelijkheid een afrastering aan te brengen, ongeacht de maat en vormgeving en het doel van de afrastering, een aantasting van dit recht kan worden gezien. Welke beperkingen toelaatbaar zijn, is afhankelijk van de concrete omstandigheden.

De voorzieningenrechter heeft terecht in aanmerking genomen dat het weiland bouwvergunningvrij mag worden afgesloten met een afscheiding van maximaal 1 m hoog. Op de grond waarop de woning van appellante sub 2 staat is ingevolge het aldaar geldende bestemmingsplan een erf- of perceelsafschieding van 2 m hoog toegestaan. Onder die omstandigheden is van een ontoelaatbare beperking van het appellante sub 2 toekomstige recht haar erf af te sluiten geen sprake.

Gelet hierop heeft de voorzieningenrechter terecht geen grond gezien voor het oordeel dat artikel 8, aanhef en eerste lid, van de voorschriften van het bestemmingsplan 'Natuurgebieden' buiten toepassing dient te worden gelaten.

2.6

Appellante sub 2 betoogt voorts dat de voorzieningenrechter bij de beantwoording van de vraag of concreet zicht op legalisering bestaat ten onrechte heeft overwogen dat het standpunt van het college dat geen vrijstelling kan worden verleend omdat het weiland waarop het hekwerk is geplaatst de bestemming 'Gebied van landschappelijke waarde met agrarisch gebruik' heeft, op zichzelf niet kennelijk onredelijk of onjuist is te achten. Daartoe voert zij aan dat de omstandigheid dat het bestemmingsplan 'Natuurgebieden' op het weiland geen bebouwing toelaat, niet betekent dat het college geen belangenafweging hoeft te verrichten. Voorts voert zij aan dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat gelet op de wijze waarop het hekwerk is vorm gegeven en op de feitelijke situatie ter plaatse de inbreuk op de landschappelijke openheid die het bestemmingsplan beoogt te waarborgen minimaal is.

2.6.1

Dit betoog faalt. De Afdeling verstaat voormelde overweging van de voorzieningenrechter aldus dat daarmee slechts een oordeel is gegeven over het door het college gekozen uitgangspunt. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de voorzieningenrechter zich hier uitdrukkelijk heeft beperkt tot het standpunt van het college op zichzelf en vervolgens heeft beoordeeld of het college gegeven de omstandigheden van het geval aan dat uitgangspunt heeft kunnen vasthouden.

2.7

Het college betoogt dat de voorzieningenrechter ten onrechte het besluit op bezwaar heeft vernietigd. Daartoe voert het aan dat het, anders dan de voorzieningenrechter heeft geoordeeld, de juiste kennis omtrent de relevante feiten heeft vergaard.

2.7.1

Het betoog slaagt. Gelet op de bewoordingen van het besluit in primo, moet het ervoor worden gehouden dat het college heeft onderkend dat het grootste deel van het [landgoed], daargelaten de vraag of de woning van appellante sub 2 daar deel van uitmaakt, is voorzien van een hek. Ook heeft het college, zoals is vermeld in het besluit op bezwaar, onderkend dat ter plaatse een vergunningsvrije erf- of perceelsafscheiding met een hoogte van 1 m is toegestaan. Anders dan de voorzieningenrechter heeft geoordeeld, heeft het college daarmee de nodige kennis omtrent de relevante feiten vergaard. In het besluit op bezwaar is voorts gemotiveerd waarom het college niet bereid is vrijstelling te verlenen voor het bouwen van een hekwerk van 2 m hoog. Voor het oordeel dat die motivering onhoudbaar is en op voorhand kan worden vastgesteld dat vrijstelling van het bouwverbod dat is opgenomen in artikel 8, aanhef en eerste lid, van de voorschriften van het bestemmingsplan 'Natuurgebieden' redelijkerwijs niet zal kunnen worden geweigerd, bestaat geen grond.

2.8

Het hoger beroep van appellante sub 2 is ongegrond. Het hoger beroep van het college is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, het besluit van 20 december 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen nog moet worden beslist.

2.9

Appellante sub 2 betoogt tevergeefs dat het college de begunstigingstermijn niet in redelijkheid heeft kunnen vaststellen op zes weken na het besluit op bezwaar. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat niet gesteld is dat appellante sub 2 niet binnen deze termijn aan de last kon voldoen. Dat het college eerst na zes maanden heeft beslist op het door appellante sub 2 gemaakte bezwaar en dat, indien haar beroepen tegen besluiten betreffende andere hekwerken gegrond zouden worden verklaard, voor haar aanleiding zou kunnen bestaan om het hekwerk op eigen initiatief te verwijderen of te verlagen, zijn in dit verband geen relevante omstandigheden.

2.10

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. *verklaart* het hoger beroep van het college van burgemeester en wethouders van Huizen *gegrond*;
- II. *vernietigt* de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam van 7 maart 2007 in de zaken nos. 07/553 en 07/453;
- III. *verklaart* het door appellante sub 2 bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroep *ongegrond*.

Met noot van A.G.A. Nijmeijer

Naar boven

Naschrift:

1

De toepassing van het Bblb blijft een constante bron van jurisprudentie. Bovenstaande

uitspraken betreffen beide de reikwijdte van het Bblb, zij het dat het de uitleg van totaal verschillende bouwwerkcategorieën betreft.

2

De uitleg die de Afdeling in de uitspraak van 12 december 2007 (gepubliceerd onder nr. 34 hiervoor) geeft aan het begrip reclamezuil, lijkt mij alleszins juist. De bouwkundige leek zal bij een zuil denken aan iets 'langwerpigs' dat rechtopstaat en niet aan reclameborden zoals in deze zaak. Voor de (rechts)praktijk is ook interessant hetgeen de Afdeling in r.o. 2.5.1 opmerkt. Burgemeester en wethouders hadden in bezwaar de aanvraag om lichte-bouwvergunning afgewezen met als motivering dat het bouwwerk niet onder de categorie licht-vergunningplichtige bouwwerken viel. Die handelwijze kan niet door de beugel. Komt het bestuursorgaan naar aanleiding van de aanvraag om een lichte bouwvergunning tot de conclusie dat een reguliere bouwvergunning is vereist, dan behoort de aanvraag niet rauwelijks te worden geweigerd maar zal de aanvrager eerst om aanvulling of verbetering van zijn aanvraag moeten worden verzocht. Aannemelijk is trouwens dat beide zich meestal zullen voordoen. Verbetering, omdat op het aanvraagformulier moet worden vermeld dat een reguliere bouwvergunning is benodigd. Aanvulling, omdat bij de beslissing op een aanvraag om reguliere bouwvergunning aan meer toetsingsgronden moet worden getoetst dan bij de lichte bouwvergunning. Voor die uitgebreidere toets zijn ingevolge het Biab meer gegevens en bescheiden nodig dan bij een aanvraag om lichte bouwvergunning. In de uitspraak wordt verwezen naar art. 47 Wonw omdat de beslissing op bezwaar dateert van vóór 1 april 2007. Opmerking verdient dat sinds die datum art. 47 Wonw is vervallen. Het verzoek om aanvulling van een bouwaanvraag loopt sindsdien over de band van art. 4:5 Awb. Een belangrijk verschil is dat de termijn die voor aanvulling van de bouwaanvraag wordt gegund, niet langer is gefixeerd op maximaal vier weken. De termijn moet volgens art. 4:5 lid 1 Awb 'redelijk' zijn. Wat redelijk is, kan van geval tot geval worden gezien. Het is mijns inziens ook mogelijk dat door B&W een beleidsregel wordt opgesteld waarin de redelijke termijn van art. 4:5 lid 1 Awb nader wordt geconcretiseerd (en alleen in bijzondere gevallen als bedoeld in art. 4:84 Awb, van de in de beleidsregel genoemde termijn wordt afgeweken).

3

De uitspraak van 5 december 2007 werpt meer licht op de vraag wat onder een vergunningvrije erf- of perceelsafschieding moet worden verstaan. Anders dan de tekst van art. 2 onder e Bblb suggereert, mag niet worden geredeneerd dat een erf- of perceelsafschieding vergunningvrij is zodra wordt vastgesteld dat op het af te sluiten perceel een gebouw staat. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van art. 2 onder e Bblb heeft de Afdeling inmiddels meermalen afgeleid dat sprake moet zijn van een functionele relatie tussen het gebouw en de erf- of perceelsafschieding. Voor dat standpunt kan inderdaad steun worden gevonden in Kamerstukken II 1995/96, 24 607, nr. 3, p. 9-10. Maar de vraag is wat dan precies onder die functionele relatie moet worden verstaan. Uit haar uitspraken van 5 oktober 2005 (nr. 200410184/1) en 14 februari 2007 (nr. 200603920/1) blijkt dat niet voldoende is dat de perceelsafschieding dienst doet als afrastering voor in het gebouw gehouden dieren. Uit die uitspraken blijkt wél dat voor het beoordelen van de functionele relatie, de aan de grond gegeven bestemmingsregeling van groot c.q. doorslaggevend belang is. In de uitspraak van 14 februari 2007 merkt de Afdeling daarover het volgende op: 'Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 5 oktober 2005 in zaaknr. 200410184/1 (BR 2006, 147) moet, in aanmerking genomen de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2 van het Bblb, aanhef, en onder e, het hierin gestelde kenmerk aldus worden uitgelegd dat er een functionele relatie bestaat tussen de erf- of perceelsafschieding en het op dat erf of perceel staande gebouw. In het onderhavige geval is sprake van één kadastraal perceel. Het hekwerk is geplaatst ten behoeve van het dierenpension dat op het voorste

gedeelte van het perceel is gevestigd. Het achterste gedeelte van het perceel wordt gebruikt als uitlaatplaats en speelweide ten behoeve van het dierenpension. De bestemming ‘Agrarisch gebied met gebiedseigen natuurwaarden, kwetsbaar An —’ laat dit gebruik echter, anders dan op het voorste gedeelte van het perceel, waarop de bestemming ‘Agrarisch aanverwante bedrijven, dierenpension’ rust, niet toe. Gelet op deze planologische regeling die bij de uitleg van het begrip ‘functionele relatie’ in artikel 2 van het Bblb van doorslaggevend belang moet worden geacht kan geen functionele relatie worden aangenomen tussen het dierenpension en het hekwerk, voor zover dat is geplaatst op het achterste gedeelte van het perceel. De omstandigheid dat het hekwerk dient om te voorkomen dat dieren ontsnappen tijdens hun verblijf in de uitlaatplaats/speelweide, doet hier niet aan af, nu dit gebruik niet in overeenstemming is met het bestemmingsplan.’

Dat de geldende bestemmingsregeling doorslaggevend is voor de vraag of sprake is van een vergunningvrij bouwwerk, doet wellicht vreemd aan omdat in art. 20 WRO —kort gezegd— is bepaald dat vergunningvrije bouwwerken niet aan het bestemmingsplan worden getoetst. Alvorens men aan art. 20 WRO toekomt, moet echter eerst worden vastgesteld of sprake is van vergunningvrij bouwen. Dat bij die vraag het bestemmingsplan een rol speelt, geldt voor meerdere bouwcategorieën van het Bblb. Ik wijs met name op het feit dat bij de vraag of sprake is van een erf, de geldende bestemmingsregeling een rol speelt (zie de definitie van het begrip erf; art. 1 Bblb). Die bestemmingsregeling is dus volgens de Afdeling ook relevant voor de vraag of sprake is van een vergunningvrije erf-of perceelsafschieding. Dan echter niet vanwege het begrip ‘erf’, maar vanwege het feit dat sprake moet zijn van een functionele relatie tussen de afschieding en het gebouw. Dient de afschieding voor een gebruik dat in strijd is met het bestemmingsplan, dan lijkt in de visie van de Afdeling nimmer sprake te kunnen zijn van een vergunningvrije afschieding. Ik vraag mij af of een dusdanig verstrekkende werking van het bestemmingsplan niet te ver gaat. Anders gezegd: is het ondenkbaar dat een functionele relatie tussen het gebouw en de afschieding moet worden aangenomen als het gebruik waarvoor de afschieding dient in strijd is met het bestemmingsplan? Dat lijkt mij niet. Ik neem tenminste aan dat een schutting die wordt geplaatst rondom een terras van een woning maar op gronden met een bestemming die geen woondoeleinden toelaat, niet om die reden ineens bouwvergunningplichtig wordt. Als dat in de visie van de Afdeling wel zo mocht blijken te zijn, dan denk ik dat de reikwijdte van art. 2 onder e Bblb teveel, want in strijd met de bedoeling van dat artikel, wordt ingeperkt. De overweging die de Afdeling wijdt aan het in art. 5:48 BW verwoorde recht van een eigenaar om zijn erf af te sluiten, is conform eerdere jurisprudentie. Ik volsta dienaangaande met een verwijzing naar ABRvS 15 februari 2006, AB 2006, 143.

4

Discussies over het al dan niet vergunningvrij zijn van bouwactiviteiten, zullen in de toekomst blijven bestaan. Mocht de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) in werking treden, dan zal die discussie echter niet langer in de context van de Woningwet worden gevoerd maar in de context van de Wabo. Ingevolge art. 2.1 lid 3 Wabo kunnen bij AMvB activiteiten worden aangewezen waarvoor de omgevingsvergunningsplicht niet geldt. De desbetreffende AMvB — het Besluit omgevingsrecht (Bor) — zal voor bouwactiviteiten een met het Bblb vergelijkbare regeling gaan bevatten. Mede met het oog daarop werkt het ministerie van VROM inmiddels aan een wijziging van het Bblb. De categorie bouwactiviteiten waarvoor met een lichte bouwvergunning kan worden volstaan zal vervallen, aangezien de Wabo geen onderscheid maakt tussen reguliere en lichte omgevingsvergunningen.

A.G.A. Nijmeijer

Copyright © Kluwer 2012
Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 22-06-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.